

TWAALFDE HOOFDSTUK.

SLOT.

Het toeval speelt een groote rol in 's menschen leven en brengt toestanden teweeg, weet uitkomsten voor te bereiden, die aan het wonderlijke, het bovennatuurlijke doen denken.

De voorspellingen van kaartlegsters worden soms door het toeval bewaarheid, en dan gelooven de menschen natuurlijk in de geheime kunst der uitbuiters van de domheid der tweehandigen.

Het toeval bracht ook Bertrand en Speldemans terug bij elkaar. Wij hebben gezegd, dat Speldemans uit het oog der agenten, die hem achtervolgden, verdwenen was op de Kathelijnevest. De romanschrijver, die niet wist dat hij niet meer achternagezet werd, liep nog steeds even snel voort. Aan den hoek der Lange Nieuwstraat botste hij tegen een man, die met haastigen stap uit laatstgenoemde straat kwam.

— Ezel! kreet de man.

Speldemans wilde zijn loopje voortzetten, doch bleef, als door den bliksem getroffen, staan.

— Bertrand!

— Hé, Speldemans...

— Men loopt mij achterna.

— Ik zie geen mensch.

De agenten moesten inderdaad een anderen weg, misschien wel de Schoenmarkt, genomen hebben.

— Kom, laat ons maken dat wij hier zoo gauw mogelijk weggomen.

— Dat is inderdaad het beste.

Zij namen de Minderbroedersruï en gingen langs den Dam naar Eeckeren.

Onderweg, waar zij geen hinder ontmoetten, verhaalden de vrienden op beurt hoe zij de politie ontsnapt waren.

— Zonder buit! zuchtte Bertrand.

— Wij mogen ons gelukkig achten dat wij niet in de gevangenis geraakt zijn.

— Inderdaad.

En, na eene lange pooze:

— Speldemans, jongen, ik vertrek deze week nog naar Amerika.

— Ik heb u dat aangeraden, vooraleer wij de gouden staafjes gingen rooven.

— Ja, maar ik wilde Antwerpen met een goeden naam, na een stoute daad verlaten.

— Na onzen vliegtocht kondet gij dat doen.

— Zoo is het... Ik heb nu de ondervinding opgedaan dat, zonder Robert, het een gevaarlijk spel is, groote daden te willen plegen. Ik zie er van af, en, zooals ik u gezegd heb, ik vertrek zoo spoedig mogelijk naar Amerika. En gij?

— Ik ga met u.

Bertrand reikte zijn makker de hand.

— Dat is braaf. Ik vreesde dat gij er aan zoudt gehouden hebben hier te blijven, en mij alleen naar die verre streken zoudt hebben laten terugkeeren.

— Neen, ik vergezel u.

Zonder ongeval geraakten zij in den trein te Eeckeren en kwamen bij het krieken van den dag op hun Hollandsch kasteeltje aan.

Des anderendaags reeds vertrokken zij naar den Haver, en vandaar, over Londen, naar New-York, waar zij het echter te gevaarlijk voor hen vonden, en naar eene kleine stad van het binnenland reisden.

Met het postmerk van Parijs had de heer Deraef een brief ontvangen, welke luidde als volgt:

«Geachte heer Deraef,

«Ik houd er aan, u te berichten dat ik, evenals mijn makker, de beroemde schrijver van «Onder de Vagebon-

den» mij uit de zaken heb teruggetrokken.

Na den dood van het hoofd onzer firma, den diepbetreurden Robert, hebben we geenen al te goeden handel meer gedreven.

Gij weet het beter dan ik: waar geen hoofd is, gaat het heele lichaam dood.

Dat is ook bij ons het geval.

En, het ergste van al is, dat wij, zooals andere eerlijke handelaars, geen concordaat zouden kunnen aanvragen, om ons eerlijk uit de zaken terug te trekken.

Ik weet het, gij en de rechters zoudt u tegen zulke overeenkomst verzetten, zooals het trouwens uw plicht zijn zou, daar gij de maatschappij te beschermen hebt tegen aanvragen van dien aard, als ze niet van eerlijke menschen uitgaan, wel te verstaan.

En op den naam van eerlijke menschen hebben wij nooit geboogd.

Wij trekken ons uit den handel terug.

Dat de laatste operatie, die wij deden, namelijk de zaak met de gouden staven, die ons dicht tegen het bankroet bracht, aan onze beslissing veel schuld heeft, dat zult ge wel begrijpen.

Ware Robert onze chef nog geweest, zekerlijk zouden we deze operatie tot een goed einde hebben gebracht.

Wij verwittigen u van ons voornemen, omdat wij steeds goede betrekkingen met u hebben onderhouden, voor zooveel de omstandigheden het toelieten.

Hebt ge ons niet geholpen bij het vervaardigen van valsche geld?

Dat zullen we ons immer herinneren.

Wij hopen dat ge steeds eene goede herinnering van ons zult bewaren.

Wij waren brave kerels, en dat weet ge.

Nooit hebben we arme lieden iets ontstolen of een misdraad begaan, buiten het ontnemen van het overschot der rijke menschen.

Is dat wel een misdraad?... Volgens u, ja; volgens ons, neen. Het nageslacht zal er over oordeelen.

Ge kunt nu rustig uw ambt waarnemen, daar gewone en gemeene dieven het u niet erg lastig maken.

Wij, langs onze zijde, gaan rustig leven van onze

zuurgewonnen spaarpenningen.

Speldemans, die opnieuw zijn boek: «Onder de Vagebonden» schrijven zal en het uitgeven in eene herziene en vermeerderde uitgave, heeft beloofd u een schoone rol in het boek te laten spelen.

Hij zendt u wis een exemplaar.

Vaarwel, geachte heer Deraef, en dat het u goed meëvalle voor uwe overige jaren.

Uwe vrienden,
Bertrand.
Speldemans.»

— Zonderlinge kerels, zeide Deraef, als hij den brief op zijnen lessenaar legde. Zij hebben mij veel spel geleverd, maar zij waren verstandig en koen... Ik geloof waarlijk dat ik hun vertrek ga betreuren.

... ..

In een klein Amerikaansch stadje leefden de twee makkers kalm en tevreden.

Bertrand liet na zijnen dood zijn fortuin aan liefdadige instellingen. Zijn lijk werd onder grooten toeloop van volk naar de statie gevoerd. Het werd te Antwerpen in den grafkelder van graaf von Eisterheim bijgezet.

En niemand, buiten den bestuurder der begraafplaats, giste dat die twee kisten, in dien engen grafkelder, de lijken bevatten van de eens zoo beroemde, lustige vagebonden: Robert en Bertrand.

En Nora?

De gravin van Grobbendonck bleef steeds dezelfde koelheid tegenover hare dochter bewaren.

Zulks griefde Nora ten zeerste. Zij verkwijnde zichtbaar.

De gravin verwisselde na korten tijd het tijdelijke met het eeuwige, en Nora, die door de dagbladen den zelfmoord van Robert had vernomen, besloot aan de wereld vaarwel te zeggen, en in het klooster te treden.

Zij werd non in eene Duitsche orde, waarvan de zusters een zeer streng leven leidden.

En haar kamenier, de dochter van Jan den koetsier?

Zooals wij uit haren mond vernamen, was zij in de wieg gelegd om een ander leven te slijten, en ze sleet het dan ook gelukkig op het buitengoed, haar door Nora geschonken.

Speldemans gebruikte zijnen tijd om in het Engelsch een boek uit te geven, getiteld: «De lotgevallen van Robert en Bertrand», bewerkt door Mac Speld.

En zoo eindigt hier het verhaal van het veelbewogen leven der lustige vagebonden Robert en Bertrand.

AUCTOR

—
DE LAATSTE
LOTGEVALLEN

van

Robert en

Bertrand

AUCTOR
DE LAATSTE LOTGEVALLEN
VAN

—
OPDEBEEK
UITGEEVER
ANTWERPEN

ROBERT en BERTRAND

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN

INHOUD.

EERSTE BOEK.

1.	De aankomst van de «Wonderland» te Antwerpen	5
2.	Mevrouw van Slewang en haar zoon	14
3.	Hoe de prins van Bangkoë te laat in den diertuin kwam	21
4.	De heer Deraef begint er klaar in te zien	27
5.	Van twee koetsiers	40
6.	Het bal bij Mevrouw van Slewang	51
7.	Een zonderlinge verliefde	62
8.	Het huwelijk van Robert	70
9.	John Speldemans en de reporter	81
10.	De gevolgen van een hamerslag	88
11.	Waarin men ziet dat romanschrijven tot alles leidt	94
12.	Hoe Speldemans besloot vagebond te worden	107
13.	Eene goede daad wordt steeds beloond	116
14.	Gered door de edele tooneelspeelkunst	129
15.	Eene woelige tooneelvoorstelling	146
16.	Robert bij den onderzoeksrechter	157
17.	Waar Bertrand en Speldemans heil zochten	162
18.	Hoe Robert verlost werd	170

TWEEDE BOEK.

1.	Baron Janssens	186
2.	Prins Rasta di Bonmarchioloni en Aartshertog Luitpold von Kücherstichen	194
3.	Hoe Nora haren Robert terugvond	208
4.	Hoe Deraef opnieuw gevangen werd	231
5.	Rambler, Forger en Co	249
6.	Hoe Deraef de bankiers hielp	254
7.	De millioenen van Mejuffer Rambler	262

8.	Onder de vagebonden	275
9.	Hoe Speldemans uit de gevangenis geraakte ...	287
10.	De gekke juwelier	302
11.	Een veldwachter zonder K., maar met een goe- den neus	319
12.	Langs den eenigen weg	334

DERDE BOEK.

HET EINDE DER TWEE LUSTIGE VAGEBONDEN.

1.	Terug te Calmpthout	344
2.	Wat er van Speldemans geworden was	351
3.	Gevangen!	354
4.	Wat Speldemans uitrichtte en hoe Jan de koet- sier hem hielp	366
5.	Terug te Antwerpen	384
6.	Niet steeds is de liefde bestendig van duur ...	394
7.	De dood van Robert	403
8.	Een nacht op het kerkhof	412
9.	Wie Robert en Bertrand waren	418
10.	Hoe Deraef werd opgepikt	435
11.	De schat van de bank	456
12.	Slot	474